

УИНТЫ

Книга четвърта
от Лунните хроники

Превод Кристина Георгиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Winter*

Copyright © 2015 by Marissa Meyer

Превод Кристина Георгиева

Редактор Петя Дочева

Коректор Надя Калъчева

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-1601-3

КНИГА

първа

*Младата принцеса грееше
с прелестта на заревото на деня,
по-прекрасна и от кралицата.*

ГЛАВА

първа

ПРЪСТИТЕ НА КРАКАТА НА УИНТЪР СЕ БЯХА ВКОЧАНИЛИ

от студ. Бяха ледени като Космоса. Ледени като тъмната страна на Луната. Като...

– ... охранителните камери са го уловили да влиза в централната част на подземните нива на клиниката в 23:00 ч. по координираното универсално време...

Думите на чародея Еймъри Парк се лееха в спокоен, отмерен ритъм като приспивна песен. Словата му неусетно се сливаха в едно, размиваха се и човек лесно губеше нишката на мисълта му. Уинтър сви пръстите си в обувките с тънка подметка. Боеше се, че ако измръзнат още малко, преди процесът да е свършил, ще се счупят.

– ... опитваше се да отвлече един от щитовете, които в момента съхраняваме...

Чупят се. Един по един.

– ... записите показват, че щитът е синът на обвиняемия, отнет му на 29 юли миналата година. В момента детето е на година и три месеца.

Уинтър мушна ръце в гънките на роклята си, за да ги скрие. Пак трепереха. Напоследък цялата все трепереше. Стисна пръсти, за да застанат мирно, и стъпи здраво на нозете си върху твърдия под. Опита се да види ясно тронната зала, преди да се е завъртяла пред погледа ѝ.

Тронната зала се намираще в централната кула на двореца и от нея се откриваше най-красивата гледка към града. От своето място Уинтър виждаше езерото Артемизия, отразяващо белия дворец и града, който достигаше пределите на огромния прозрачен купол, служещ за закрила от външните стихии – или от липсата им. Самата тронна зала се простираше отвъд стените на кулата, тъй че ако човек прекрачеше отгатык мозаечния под, се озоваваше върху тераса от прозрачно стъкло и добиваше усещането, че стои във въздуха и всеки момент ще полети към дълбините на кратерното езеро.

Вляво Уинтър виждаше как мащехата ѝ е впила нокти в ръкохватката на трона – внушителен престол, издялан от бял камък. Обикновено кралицата следеше спокойно съдебните дела и изслушваше разпитите без намек за вътрешно вълнение. Уинтър беше свикнала да вижда как Левана поглажда полирания камък на облегалката, а не да впива пръсти в нея. Но след завръщането на кралицата и антуража ѝ от Земята, атмосферата тук бе напрегната и през изминалите месеци мащехата ѝ бе изпадала в ярост по-често отпреди.

Всичко започна с бягството на лунитянката – онова момиче, киборга, дето се измъкна от затвора на Земята.

Всичко започна с войната между Земята и Луната.

Всичко започна с отвличането на годеника на кралицата и провалената възможност тя да бъде коронясана за императрица.

На хоризонта се виждаше синята планета, отрязана точно наполовина. Дългата нощ беше преполовила и градът светеше в бледосиньо сияние, което се разливаше от уличните лампи и кристалните прозорци, а техните отражения танцуваха по повърхността на езерото.

Уинтър копнееше за слънцето и топлите му лъчи. Без него изкуствените дни не бяха същите.

– Но той откъде е научил за щитовете? – попита кралица Левана. – Защо не е повярвал, че синът му е бил убит при раждането?

Край стените на залата в четири редици бяха насядали семействата. Кралският двор. Благородниците на Луната, сдобили се с благоволенieto на Нейно Величество заради вековната си вяност и подкрепа, заради изумителното си владение на лунната дарба или заради късмета да се родят във великия град Артемизия.

А ето го и мъжът, коленичил до чародея Парк. Той не беше сред щастливците, родени тук.

Беше сключил ръце умолително. На Уинтър ѝ се искаше да му каже, че това няма да му помогне. Молбите му щяха да идат на вятъра. Според нея човек се чувстваше по-спокоен, като знаеше, че смъртта му е неизбежна. На онези, които приемаха съдбата си още преди да са се изправили пред съда на кралицата, им беше по-леко.

Момичето погледна към собствените си ръце, които бяха все така вкопчени в полите на прозрачната ѝ бяла рокля. Пръстите ѝ бяха побелели от скреж. В известен смисъл бяха красиви. Лъщяха, проблясваха и бяха студени, ужасно студени...

– Кралицата ти зададе въпрос! – изрева Еймъри.

Уинтър трепна, сякаш той викаше на нея.

Съсредоточи се. Трябваше да се съсредоточи.

Вдигна глава и пое въздух.

Сега, когато бе заел мястото на Сибил Мира като главен кралски чародей, Еймъри беше облечен в бяло. Той заобиколи пленника и златната бродерия по робата му проблесна.

– Простете ми, Ваше Величество – изплака пленникът. – Семейството ни от векове насам ви служи вярно. Аз съм прислужникът в онази клиника, чувал съм мълвата... Но нали това не ми влизаше в работата и тези неща не ме интересуваха, не исках да знам. Но... когато синът ми се роди щит... – Мъжът

захленчи. – Това е моят син!

– Нима не помисли – обади се Левана със силен, отсечен глас, – че твоята кралица има причини да държи настрана от поданиците си сина ти и другите като него? Че като сме ги затворили, ние може би сме имали цел, чието преследване ще донесе благото на целия ни народ?

Мъжът преглътна с мъка и Уинтър видя как адамовата ябълка се повдигна на шията му.

– Знам, кралице моя. Знам, че използвате кръвта им за... експериментите. Но... но нали имате толкова много щитове, а той е още съвсем мъничък и...

– Кръвта му е ценна за успеха на нашите политически ходове, които едва ли един слуга от външните сектори може да проумее, но не е само това. Синът ти е щит, а щитовете вече са доказали, че са опасни и не може да им се има вяра. Нали не си забравил убийството на крал Марок и кралица Дженали преди осемнадесет години. И при все това си готов да подложиш страната ни на тази заплаха?

В очите на мъжа се четеше див страх.

– Заплаха ли, кралице моя? Та той е малко дете! – Замълча. Мъжът не показваше открито неподчинение, но и не се каеше за мислите си и това скоро щеше да предизвика гнева на Левана. – А и другите в тези контейнери... малко ли са, и все деца. Невинни деца.

В залата повя хлад.

Мъжът знаеше твърде много. Убийството на щитовете водеше началото си още от управлението на Леванината сестра, кралица Чанъри, след като един от тях се бе промъкнал скришом в двореца и бе убил родителите им. Никой лунитянин нямаше да остане доволен да научи, че детето му изобщо не е било убито, а е държано под ключ и е използвано като фабрика за производство на кръв и тромбоцити.

Уинтър примигна. Представи си своето тяло като фабрика за кръв и тромбоцити.

Отново погледна надолу. Ледът вече покриваше китките ѝ.

Това щеше да спъва работата на поточните линии.

– Обвиняемият има ли семейство? – попита кралицата.

Еймъри кимна с глава.

– Според досието му има дъщеря на девет години. Освен това има две сестри и племенник. Всички живеят в Сектор ГМ-12.

– Съпруга?

– Починала е преди пет месеца от реголитно отравяне¹.

Затворникът гледаше кралицата. Коленете му затрепериха отчаяно.

Съдиите се размърдаха, ярките им дрехи зашумоляха. Процесът се бе проточил твърде дълго. Хората се бяха отегчили.

Левана се облегна назад на трона си.

– Признат си за виновен за престъпление и опит за кражба срещу короната. Престъплението ти се наказва с незабавна смърт.

Мъжът потрепери, но умолителният израз остана на лицето му. На осъдените винаги им трябваше малко време, за да осмислят присъдата.

– Членовете на семейството ти ще получат публично по дузина удари с камшик, за да знаят всички в твоя сектор, че никому няма да позволя да оспорва решенията ми!

Мъжът зяпна потресен.

– Дъщеря ти ще бъде дадена на някое от дворцовите семейства, където ще се научи на подчинение и скромност, на каквито ти не си я възпитал.

– Не, моля ви! Оставете я да живее с лелите си. Тя не е сторила нищо!

– Еймъри, можеш да продължиш.

– *Милост!*

– Твоята кралица се произнесе. Това е последната ѝ дума.

Еймъри измъкна нож от ръкавите си с форма на камбани и поднесе дръжката към затворника, който бе ококорил очи до лудост.

---

¹ Болест, която поразява честите посетители в галериите от лава на Луната. – Бел. пр.

В стаята стана още по-студено. Дъхът на Уинтър се превръщаше в кристали. Тя прибра ръце плътно до тялото си.

Затворникът взе ножа. Ръката му не трепваше. Но тялото му се тресеше.

– Моля ви. Малкото ми момиченце... тя си няма друго освен мен. Моля ви! Кралице! Ваше Величество!

Той насочи острието към гърлото си.

В този миг Уинтър извърна очи. Както правеше винаги. Усети как собствените ѝ пръсти се мушват в роклята. Започна да драска с нокти по плата, докато усети болка в бедрата си. Видя как ледът плъпна нагоре към лактите ѝ и навсякъде, откъдето минеше, плътта ѝ се вкочаняваше.

Представи си как се нахвърля върху кралицата с вледенените си юмруци. Представи си как ръцете ѝ се разбиват на хиляди ледени късчета.

Ледът вече бе стигнал до раменете ѝ. Качваше се по врата ѝ.

Но дори през пропукването му, тя чу прерязването на гърлото. Клокоченето на кръвта и приглушения вик. Тежкото свличане на тялото.

Студът се бе вмъкнал в гърдите ѝ. Тя затвори очи и си напомни да се успокои, да диша. В съзнанието си чу твърдия глас на Хиацинт, усети как ръцете му я стиснаха за раменете. *Това е видение, принцесо. Просто илюзия.*

Обикновено спомените за думите му ѝ помагаша да преодолее паниката. Ала този път ледът плъзна още по-бързо. Обгърна ребрата ѝ. Загриза стомаха ѝ. Скова сърцето ѝ.

Уинтър замръзваше отвътре навън.

Чуй ме.

Хиацинт го нямаше.

Следи гласа ми.

Хиацинт беше заминал.

Всичко е плод на въображението ти.

Тя чу чаткането на ботушите на стражите, които приближиха тялото. Завлякоха трупа до края на терасата. Бутнаха го и

далеч долу се чу плъосване.

Благородниците запляскаха със съдържана учтивост.

Уинтър чу как пръстчетата на краката ѝ се чупят. Един. По. Един.

– Много добре – рече кралица Левана. – Чародей Тавълър, погрижете се присъдата да бъде изпълнена докрай.

Ледът се промъкваше в гърлото ѝ, нагоре към лицето. В слъзните канали слъзите ѝ замръзваха. Слюнката се превръщаше в кристали по езика ѝ.

Щом един от прислужниците захвана да мие кръвта от плочите, тя вдигна глава. Еймъри почистваше ножа си с парцал. Погледна я в очите. Усмивката му бе изпепеляваща.

– Боя се, че на принцесата ѝ липсва воля и смелост за тези гледки.

Сред публиката се разнесе сподавен смях – отвращението на Уинтър от процесите беше извор на забавление за придворните.

Кралицата се обърна, но Уинтър не можа да вдигне глава. Тя беше момиче от лед и стъкло. Зъбите ѝ бяха чупливи, дробовите ѝ като нищо можеха да се пръснат на парчета.

– Така е – отвърна Левана. – Често дори забравям, че е тук. От теб има толкова полза, колкото от една парцалена кукла, нали, Уинтър?

Отново смях, този път по-силен, сякаш кралицата бе дала позволение да се присмиват на принцесата. Само че Уинтър не можеше да отвърне нито на кралицата, нито на смеха. Тя не откъсваше очи от чародея, опитвайки се да скрие страха си.

– О, тя съвсем не е толкова безполезна – отвърна Еймъри. Уинтър все така го зяпаше. На гърлото на мъжа се появи тънка пурпурна линия и от раната започна да блика кръв. – Най-красивото момиче на цялата Луна? Ако питате мен, някой ден от нея ще излезе щастлива съпруга на някой от мъжете от обкръжението ви.

– Най-красивото момиче ли каза, Еймъри? – попита Левана безгрижно, умело прикривайки гнева си.

Еймъри веднага се поклони.

– Без „най“ отпред, кралице моя. Никой смъртен не би могъл да се сравни с вашата прелест.

Приближените на кралицата побързаха да се съгласят и изведнъж от всички страни заваляха хиляди комплименти, но въпреки това Уинтър все още усещаше похотливите погледи на не един от благородниците.

Еймъри тръгна към трона, а отрязаната му глава се килна, тупна върху мрамора, затъркаля се, търкул-търкул, и спря в замръзналите крака на Уинтър.

Със застинала усмивка.

Момичето проплака жално, но звукът бе затрупан от снега в гърлото ѝ.

Всичко е плод на твоето въображение.

– Тишина – нареди Левана, щом се насити на хвалбите. – Свършихме ли вече?

Ледът най-сетне бе достигнал очите на Уинтър и тя нямаше друг избор, освен да ги стисне, за да се отърве от безглавия призрак на Еймъри, затваряйки се в студа и тъмнината.

Тук ще умре, без да скърби за живота си. Ще остане погребана под лавината от смърт. И никога повече нямаше да ѝ се наложи да види ново убийство.

– Има още един затворник, който трябва да бъде осъден, кралице моя. – Гласът на Еймъри отекна в студената празнина в съзнанието на Уинтър. – Сър Хиацинт Глина, кралски страж, пилот и телохранител на чародея Сибил Мира.

Уинтър ахна, ледът се пръсна и в тронната зала изригнаха безброй остри лъскави късчета, които се посипаха по пода. Никой друг не ги чу. Никой друг не ги забеляза.

Еймъри, с глава на раменете, отново я наблюдаваше, сякаш бе чакал да види реакцията ѝ. С едва забележима самодоволна усмивка той отново насочи вниманието си към кралицата.

– Ах, да – рече Левана. – Доведете го.

ГЛАВА

Втора

ВРАТИТЕ КЪМ ТРОННАТА ЗАЛА СЕ ОТВОРИХА И ТОЙ СЕ ПО-

яви, приклещен между двама стражи, с вързани на гърба ръце. Русата му коса беше сплъстена, няколко кичура бяха полепнали за челюстта му. Изглежда, скоро тялото му не беше виждало вода, но иначе Уинтър не откри видими следи от мъчения.

Стомахът ѝ се обърна. Цялата топлина, която ледът бе изсмукал, изби по кожата ѝ.

Следи гласа ми, принцесо. Чуй ме, принцесо.

Отведоха го в средата на залата. Хиацинт стоеше с безизразно лице. Уинтър впи нокти в дланите си.

Той не я погледна. Нито веднъж.

– Хиацинт Глина – поде Еймъри, – обвинен сте в предателство срещу короната. Вие не сте съумели да опазите живота на чародея Мира и да заловите добре известната на всички ни лунитянка беглец, въпреки че сте прекарали почти две седмици в компанията на споменатата бегълка. Вие сте предател спрямо Луната и нашата кралица. Престъпленията ви се наказват със смърт. Какво ще кажете в своя защита?

Сърцето на Уингър биеше оглушително в гърдите ѝ. Тя извърна умолителен поглед към мащехата си, но Левана изобщо не поглеждаше към нея.

– Признавам се за виновен по всички обвинения – отвърна Хиацинт и Уингър пак го погледна, – с изключение на обвинението, че съм предател.

Пръстите на Левана трепнаха, тя започна да драска с нокти по ръкохватката на трона.

– Обясни!

Хиацинт стоеше изправен и непоколебим, като че беше на пост, а не пред съд.

– Както вече казах, не залових бегълката, защото се опитвах да спечеля доверието ѝ. По този начин исках да събера сведения, които да донеса на моята кралица.

– А, да, ти си шпионирал нея и съучастниците ѝ. Спомням си оправданието ти от часа на залавянето ти. Освен това си спомням, че не можа да ми кажеш нищо важно, само лъжи.

– Не са лъжи, кралице моя, макар че ще призная – подцених киборга и нейните способности. Тя ги криеше от мен.

– Ето значи колко си спечелил доверието ѝ. – В тона на кралицата се долови присмех.

– Аз исках да науча повече от това какви са уменията на киборга, кралице моя.

– Спри да си играеш с думите. Чашата на търпението ми и бездруго всеки миг ще прелее.

Сърцето на Уингър изстина. Не и Хиацинт. Тя нямаше да издържи да седи и да гледа как го убиват.

Ще се пазари за него, реши тя, макар че планът ѝ имаше един недостатък. Какво можеше да им предложи в пазарлъка? Нищо освен живота си, а Левана нямаше да приеме.

Можеше да получи припадък. Да изпадне в истерия. В този миг това надали щеше да е далеч от истината, но дори да ги отклонеше временно от намеренията им, само щеше да отложи неизбежното.

И друг път се бе чувствала безпомощна, но никога по този

начин.

В такъв случай оставаше само едно нещо. Да се хвърли пред острието.

О, това никак нямаше да се понрави на Хиацинт.

Без да подозира за решението на Уинтър, младият мъж почетелно склони глава.

– Докато бях с Лин Синдер, научих за съществуването на устройство, което, ако се свърже с нервната система, може да неутрализира действието на лунната дарба.

Думите му предизвикаха любопитство сред присъстващите. Те изпънаха, проточиха напред вратове.

– Невъзможно! – изстреля Левана.

– Лин Синдер разполага с доказателства за възможностите му. Така, както ми беше описано, устройството предпазва биоелектричеството на хората, тъй че да не може да бъде манипулирано. Но поставено на лунитяни, то не им позволява да използват дарбата. Лин Синдер е пристигнала на бала на Източната република с инсталираното в тялото ѝ устройство. Едва след като то е било унищожено, тя е могла да използва обаянието си – както сама видяхте със собствените си очи, кралице моя.

В думите му се долавяше известно нахалство. Левана стисна ръце в юмруци и кокалчетата ѝ побеляха.

– Колко са тези предполагаеми устройства?

– Доколкото ми е известно, няма друго освен счупеното, което е било инсталирано на киборга. Но подозирам, че патентът или схемите все още съществуват. Изобретател е бил вторият баща на Лин Синдер.

Кралицата държеше по-леко ръкохватката.

– Интригуваща информация, сър Глина. Но тя говори повече за отчаяния ти опит да спасиш кожата си, отколкото за истинска невинност.

Хиацинт равнодушно сви рамене.

– Ако верността ми не личи по начина, по който се държах с врага, снабдих се с информация и предупредих чародея Мира

за заговора за отвличането на император Каито, не знам какво друго доказателство бих могъл да ви дам, кралице моя.

– Да, да, анонимното съобщение, получено от Сибил, което я известява за плановете на Лин Синдер. – Левана въздъхна. – Вижда ми се крайно удобно, че съобщението, за което твърдиш, че си изпратил, не е видял друг освен Сибил, а тя е мъртва.

За първи път под втрещения поглед на кралицата Хиацинт изгуби самообладанието си. Той все така не извърещаше взор към Уинтър.

Кралицата се обърна към Джерико Солис, капитана на стражата.

– Ти си бил със Сибил в онзи ден, когато е нападнала кораба на враговете ни, но при все това твърдиш, че не е споменала за никакво съобщение. Имаш ли да добавиш нещо?

Джерико излезе крачка напред. От пътуването до Земята той се бе завърнал с доста синини, но повечето вече избледняваха.

– Кралице, чародееят Мира беше сигурна, че ще открием Лин Синдер на онзи покрив, но не спомена за информацията отвън – все едно дали анонимно, или не. Когато корабът кацна, именно чародееят Мира нареди да заловим Хиацинт Глина.

Хиацинт смръщи вежди.

– Може би все още е била ядосана, че я прострелях. – Той замълча, сетне добави: – В моя защита – бях под контрола на Лин Синдер.

– Явно доста неща имаш да кажеш в своя защита – отбеляза Левана.

Хиацинт не отвърна. Това беше най-спокойният затворник, който Уинтър бе виждала – той, който знаеше по-добре от всеки друг какви ужасни убийства бяха ставали в тази зала точно на мястото, където стоеше. Вместо да се разгневи от дързостта му, Левана изглеждаше замислена.

– Позволете ми да говоря, кралице?

Тълпата се раздвижи шумно и на Уинтър ѝ трябваше малко

време да различи онзи, който се обади. Беше войник от стражите. Един от безмълвните орнаменти в двореца. Момичето го разпозна, но името му не ѝ беше известно.

Левана го изгледа кръвнишки и Уинтър си помисли, че мащехата ѝ пресмята дали да му даде позволението си, или да го накаже, задето се бе обадил, без да го питат. Накрая рече:

– Как се казваш и защо се осмеляваш да прекъсваш процеса?

Стражът пристъпи напред и както винаги, втренчи поглед в стената.

– Казвам се Лиам Кини, кралице моя. Аз съм един от войниците, които прибраха тялото на чародея Мира.

Въпросително вдигане на веждите към Джерико; утвърдително кимване в отговор.

– Продължавай – нареди Левана.

– Когато открихме господарката Мира, у нея имаше портскрийн и макар той да се бе счупил при падането, ние го предадохме като улика по делото за убийството ѝ. Чудех се дали някой се е опитал да възстанови въпросното съобщение.

Левана се обърна пак към Еймъри, наложил маска на лицето си, която Уинтър добре познаваше. Колкото по-приятен израз имаше, толкова по-разгневен беше той.

– В действителност ние успяхме да влезем в последните съобщения на портскрийна. Аз тъкмо се канех да отворя дума за тях.

Това беше лъжа и Уинтър се обнадежди. Еймъри беше изпечен лъжец, особено когато това беше в негов интерес. Той мразеше Хиацинт. Не би издал нищо, което би помогнало на стража.

Надежда. Слаба, крехка, жалка надежда.

Еймъри посочи вратата и един прислужник забърза с поднос, върху който лежах счупеният портскрийн и холограф.

– Това е портскрийнът, за който говореше сър Кини. Разследването ни потвърди, че в онзи ден Сибил Мира действително е получила анонимно съобщение.

Прислужникът включи холографа и в центъра на залата затрепка образ. Зад него Хиацинт се стопа като призрак. Холографът показа просто текстово съобщение.

ЛИН СИНДЕР ПЛАНИРА ДА ОТВЛИЧЕ ИМПЕРАТОРА НА ИР.

БЯГСТВОТО ЩЕ СТАНЕ ОТ ПОКРИВА НА СЕВЕРНАТА КУЛЯ ПО ЗАЛЕЗ СЛЪНЦЕ.

Толкова много информация, побрана само в няколко думи. Типично за Хиацинт.

Левана прочете думите с присвити очи.

– Благодаря ти, сър Кини, задето повдигна този въпрос. – Еймъри не получи благодарност и това направи силно впечатление.

Стражът се поклони и се върна на поста си. Стрелна непроницаемия си поглед към Уинтър, сетне отново извърна очи към стената.

– Сър Глина, сега ще ми кажеш, че това е изпратеното от теб съобщение. Правилно ли допускам?

– Така е.

– Има ли какво да добавиш, преди да издам присъдата ти?

– Не, кралице.

Левана се облегна на трона, а залата притихна. Всички очакваха решението ѝ.

– Сигурна съм, че доведената ми дъщеря желае да те пощада.

Хиацинт не отговори, но Уинтър трепна пред високомерие-то в тона на мащехата ѝ.

– Моля ви, майко – прошепна тя, а думите заседнаха върху пресъхналия ѝ език. – Това е Хиацинт. Той не е наш враг.

– Може би не е *твой* враг, но ти си едно глупаво и наивно момиче!

– Това не е вярно. Аз съм фабрика за кръв и тромбоцити, само че машините ми са замръзнали...

Избухна смях, а Уинтър се сви. Дори устните на Левана се извиха нагоре, макар че под усмивката ѝ се криеше раздражне-

ние.

– Аз взех решението си – отекна гръмкият ѝ глас и възцари тишина в залата. – Реших да оставя затворника да живее.

Уингър извика от облекчение. Закри уста с ръка, но беше късно да заглуши вика.

Сред присъстващите отново се чу смях.

– Има ли и други прозрения, които искаш да добавиш, принцесо? – процеди Левана през зъби.

Уингър се посъвзе.

– Не, кралице. Вашите присъди винаги са мъдри и окончателни, кралице моя.

– Аз все още не съм свършила с тази присъда. – Кралицата се обърна отново към Хиацинт и гласът ѝ стана твърд. – Ти не си успял нито да убиеш, нито да заловиш Лин Синдер и това няма да остане ненаказано. Твоята некадърност доведе до успешното отвличане на моя годеник. За това престъпление те осъждам на тридесет удара с камшик, които сам ще си нанесеш на централния площад, а след това ще стоиш четиридесет часа без храна. Присъдата ти влиза в сила утре при изгрев.

Уингър трепна, но дори това наказание не можа да убие облекчението, което радостно пърхаше в стомаха ѝ. Той нямаше да умре. Тя не беше момиче от лед и стъкло, а от лъчисто сияние и звезден прах, защото Хиацинт нямаше да умре.

– И Уингър...

Тя се сепна и вдигна поглед към мащехата си, която презрително я измърваше с очи.

– Ако се опиташ да му занесеш храна, ще наредя да му отрежат езика като награда за твоята доброта.

Момичето се дръпна назад в креслото. Един мъничък лъч светлина бе угасен.

– Добре, кралице моя.

ГЛАВА

трета

УИНТЪР ПОЧТИ НЕ МИГНА И НЯКОЛКО ЧАСА, ПРЕДИ СВЕТ-

лината да огрее купола на изкуственото небе, беше вече будна. Не отиде на бичуването на Хиацинт, защото ако той я видеше, щеше да сдържа виковете си. А тя не би му причинила това. Нека да крещи. Той пак беше по-силен от всички тук.

Тя покорно си гризна от сушените меса и сиренето, които ѝ бяха донесли за закуска. Остави прислужниците да я изкъпят и да я облекат в бледорозова коприна. Изтърпя целия урок с учителя Гъртам, чародей трета степен и неин отдавнашен преподавател, като се преструваше, че се опитва да използва дарбата си и се извиняваше всеки път, когато ѝ беше твърде трудно или пък се чувстваше твърде слаба. Мъжът, изглежда, нямаше нищо против. През повечето време от занятията им той се взираше в лицето ѝ и Уинтър се съмняваше, че ако все пак използва обаянието си върху него, той изобщо ще разбере.

Изкуственият ден дойде и си отиде, една от прислужниците ѝ донесе чаша топло мляко с канела, приготви леглото ѝ за сън и най-сетне Уинтър остана сама.

Сърцето ѝ биеше лудо в очакване.

Нахлузи чифт леки ленени панталони и широка блуза, а сетне навлече халата си, тъй че, ако някой я види, да реши, че отдолу е по пижама. Цял ден само за това бе мислила, а планът се бе оформил в съзнанието ѝ подобно на пъзел, чиито парченца пасват на мястото си една с друга. Твърдата ѝ решителност беше потиснала халюцинациите.

Уинтър разроши косата си, за да изглежда така, сякаш токущо се е събудила от дълбок сън, угаси светлините и се покатери на леглото. Висящият полилей я перна по челото, тя се уплаши, отстъпи назад и едва се задържа да не падне.

Пое дълбоко и решително дъх.

Преброи до три.

И изпищя.

Пищеше тъй, сякаш някой убиец я пробуждаше в стомаха с нож.

Пищеше, сякаш хиляди птици кълвяха плътта ѝ.

Пищеше, сякаш дворецът се сриваше на главата ѝ.

Стражът, който стоеше на пост пред вратата ѝ, влетя с извадено оръжие. Уинтър не спираше да пищя. Запрепъва се назад, падна върху възглавниците, опря гръб в дъската на леглото и взе да скубе косите си.

– Принцесо! Какво се е случило? – Мъжът стрелна поглед из тъмната стая, търсейки нарушител, заплаха.

Уинтър замахна с ръка назад, започна да драска по тапета и откъсна едно парче от него. Все по-лесно ѝ ставаше да повярва, че е изпаднала в паника. Отвсякъде я заобикаляха призраци и убийци и прииждаха към нея.

– Принцесо! – Втори страж влетя в стаята. Запали лампата и Уинтър се сви от светлината. – Какво става?

– Не знам. – Първият страж беше прекосил стаята и проверяваше зад завесите.

– Чудовище! – изписка Уинтър, подсилвайки думата с ридание. – Събудих се и той стоеше, надвесен над леглото ми, един от... един от стражите на кралицата!

Мъжете се спогледаха и дори на Уинтър ѝ стана ясен смисълът на безмълвните им погледи.

Всичко е наред. Тя е луда.

– Ваше Височество... – подхвана вторият страж, а в това време на вратата се появи трети.

Добре. В този коридор обикновено имаше само трима стражи между нейната стая и главното стълбище.

– Тръгна натам! – Като се прикриваше с една ръка, Уинтър посочи към дрешника. – Моля ви, моля ви не го оставяйте да се измъкне! Моля ви, намерете го!

– Какво стана? – попита новодошлият.

– Мисли си, че е видяла един от войниците мутанти – измърмори вторият.

– *Той беше тук!* – изпищя тя, а думите продраха гърлото ѝ. – *Защо не ме защитите? Какво стоите? Вървете да го намерите!*

Първият страж изглеждаше ядосан, сякаш този цирк бе прекъснал нещо по-важно от висенето в коридора и втрещването в стената. Той прибра пистолета в кобура си, но рече тежко:

– Разбира се, принцесо. Ние ще открием нарушителя и ще се погрижим за сигурността ви. – Той даде мълчалив знак на втория страж и двамата се запътиха към тоалетната.

Уинтър се обърна към третия мъж и се преви на две.

– Ти трябва да отидеш с тях – подкани го тя с разтреперан, немощен глас. – Онзи войник е чудовище, огромно чудовище с щръкнали зъби и нокти, с които ще ги разкъса на парчета. Сами няма да могат да го надвият, а ако не успеят...! – Думите ѝ преминаха в ужасен вой. – Той ще се върне при мен и тогава няма да има кой да го спре. Няма да има кой да ме спаси! – Тя заскуба косите си и цялото ѝ тяло се затресе.

– Добре, добре. Отивам, Ваше Височество. Вие почакайте тук и... опитайте се да се успокоите. – И мъжът побягна след другарите си, благодарен, че оставя лудата принцеса зад гърба си.

Щом изчезна, Уинтър слезе от леглото, изсули халата си и го захвърли на един стол.

– В дрешника е чисто! – извика единият от стражите.

– Търсете! – на свой ред изкрещя принцесата. – Знам, че се спотайва там!

И като грабна обикновената шапка и обувките, които бе оставила до вратата, тя изтича навън.

За разлика от личната ѝ стража, която би ѝ задала куп въпроси и би настояла да я придружи до града, войниците, които пазеха кулите пред двореца, никак не се трогнаха, когато ги помоли да отворят вратата. Без охраната и скъпите си одежди, с бухналата си коса, натикана под шапката, и приведеното си лице, под сенките Уинтър спокойно можеше да мине за прислужница.

Щом напусна двореца, тя хукна.

Благородниците обикаляха по калдъръмените улици на града, смееха се и флиртуваха, надянали своите изящни дрехи и обаянието си. От отворените врати се лееше светлина, музиката танцуваше по первазите на прозорците, навсякъде се носеше мирис на гозби, чуваше се звънтене на чаши, а по тъмните улички сенките се целуваха и въздишаха.

Такъв беше градът. Лекомислен, сластолюбив. Белият град Артемизия – малкият рай, защитен под стъкления купол.

В центъра на града се намиреше площадът, издигната кръгла платформа, където играеха театър, провеждаха търгове, а илюминациите и вулгарният хумор често изкарваха семействата от именията им, за да прекарат тук една весела нощ. В списъка със забавления редовно присъстваха публичните унижения и наказания.

Когато площадът изникна пред погледа ѝ, Уинтър едва дишаше, капнала от тичането и същевременно замаяна от успеха си. Щом го зърна, коленете ѝ омекнаха от копнеж. Трябваше да поспре, за да си поеме дъх.

Той седеше в средата на платформата с гръб към огромния слънчев часовник – уред колкото непотребен, толкова и смайващ през дългите нощи. Ръцете му бяха вързани с въжета, главата му бе клюмнала и светлата коса скриваше лицето му.

Уинтър приближи и забеляза по гърдите и корема му подути-ните от камшика, опръскани с вече засъхнала кръв. На гърба му ще има още. Ръцете му ще са разранени от стискането на бича. *Самобичуване*, беше обявила Левана, но всички знаеха, че Хиацинт ще бъде под контрола на чародей. Това наказание нямаше нищо общо със самобичуването.

Уинтър бе дочула, че Еймъри сам е изявил желание да изпълни задачата. Вероятно е изпитал удоволствие от всяка рана.

Момичето доближи до платформата и Хиацинт вдигна глава. Очите им се срещнаха и Уинтър се взря в човек, бит, връзван, подиграван и измъчван цял ден и за миг си помисли, че са го пречупили. Поредната счупена играчка на кралицата.

Ала единият крайчец на устата му се повдигна, усмивката грейна в поразителните му сини очи и той светна ярко и приветливо като изгряващото слънце.

– Здравсти, беля – поздрави я той и облегна глава на слънчевия часовник.

И с това ужасът от изминалите седмици изчезна, като че те никога не са били. Той беше жив. Беше се завърнал у дома. Все още беше Хиацинт.

Принцесата се покатери на платформата.

– Имаш ли представа колко се тревожех? – рече тя, докато вървеше към него. – Не знаех дали си мъртъв, дали те държат като заложник, или някой от войниците на кралицата те е излял. Тази неизвестност ме докарваше до лудост.

Той вдигна вежди.

Тя се намръщи.

– Не казвай нищо.

– Не бих посмял. – Той разкърши рамене, колкото му позволяваха въжетата. От движението раните му се разтвориха и за миг лицето му се сви от болка.

Уинтър се престори, че не е забелязала, и седна пред него по турски, разглеждайки внимателно белезите. Копнееше да го докосне. Ужасяваше се да го докосне. Това поне не се бе променило.

– Много ли боли?

– Все е по-добре, отколкото да се намирам на дъното на езерото. – Усмивката на напуканите му устни се изкриви. – Утре вечер ще ме сложат в суспензора. Половин ден там и ще бъда като нов. – Той присви очи. – Стига да не си дошла, за да ми донесеш храна. Предпочитам езикът ми да си остане на мястото.

– Не нося храна. Просто да видиш едно приятелско лице.

– Приятелско. – Той я огледа внимателно, все така спокойно усмихнат. – Твърде меко казано.

Уинтър сведе глава и се извърна настрана, за да скрие трите белега на дясната си буза. От години смяташе, че когато хората се взират в нея, то е, защото се отвращават от белезите. Рядък физически недостатък в техния свършен свят. Но после една прислужница ѝ каза, че никой не я зяпа с отвращение, а с възхищение. Момичето каза още, че белезите привличат интереса на хората към нея и колкото и да е странно, с тях тя изглежда дори по-красива. *Красива*. Дума, която Уинтър цял живот слушаше да подхвърлят по неин адрес. Красиво дете, красиво момиче, красива млада дама, толкова красива, *прекалено красива*... а съпровождащите думата погледи винаги я караха да иска и тя като мащехата си да си сложи воал и да се скрие от шушуканията.

Хиацинт беше единственият човек, който можеше да я накара да се почувства красива, без това да ѝ се струва лошо и неприятно. Не си спомняше някога да го е чувала да произнася думата или да я ласкае. Неговите комплименти винаги бяха скрити под небрежни шеги, от които сърцето ѝ се разтуптяваше.

– Не се шегувай – рече тя и се изчерви от начина, по който винаги я гледаше.

– Не се шегувах – рече той равнодушно.

В отговор Уинтър протегна ръка и го удари по рамото.

Той трепна от болка, а тя ахна, спомняйки си раните му. Но Хиацинт се разсмя сърдечно.

– Силите ни не са равни, принцесо.

Уинтър преглътна напирашото на устните ѝ извинение:

– Време беше и аз да имам превес.

Младият мъж погледна край нея към улицата.

– Къде е телохранителят ти?

– Оставих го в двореца. Търси чудовище в дрешника.

Слънчевата усмивка се преобрази в гняв.

– Принцесо, не може да излизаш сама в града. Ако нещо се случи с теб...

– Кой би могъл да ми стори зло тук? Всички ме познават.

– Стига и един идиот, привикнал да получава всичко, което поиска, и твърде пиян, за да се владее.

Уинтър се изчерви и стисна зъби.

Хиацинт се намръщи и на мига съжали.

– Принцесо...

– Ще тичам по целия път обратно. Няма страшно.

Той въздъхна, а тя наклони глава. Щеше ѝ се да бе донесла някакъв мехлем за раните му. Левана не каза, че забранява да му носи лекарства, а като го гледаше така завързан, уязвим, гол до кръста и целият в кръв, пръстите ѝ необяснимо се свиваха конвулсивно.

– Исках да остана насаме с теб – рече тя и се вгледа в лицето му. – Толкова рядко вече ни се случва да оставаме насаме.

– Не е прилично една седемнадесетгодишна принцеса да остава насаме с млади мъже и техните съмнителни намерения.

Тя се разсмя.

– Даже и с млади мъже, които са нейни най-добри приятели, откакто е проходила?

Той поклати глава.

– Тези са най-опасните.

Тя прихна и лицето на Хиацинт отново грейна.

Но шегата беше сладко-горчива. Истината бе, че Хиацинт я докосваше само когато ѝ помагаше да понесе по-леко халюцинациите и с години не я бе докосвал по друг повод. Не и след времето, когато тя беше на четиринадесет, а той на шестнадесет, и тя се бе опитала да го научи да танцува „Валса на слънче-

вото затъмнение“, но резултатите не бяха особено сполучливи.

Скоро ще трябва да му предложи „Млечния път“ и с този валс да даде тласък на не чак дотам достойните му намерения.

Усмивката ѝ взе да гасне и тя каза:

– Липсваше ми.

Той сведе поглед и се опита да се намести по-удобно върху слънчевия часовник. Стисна зъби, за да скрие от нея, че всяко движение му причинява болка.

– Как е главата ти? – попита, след като думите ѝ обгърнаха и двама им като в плащ.

– Виденията ту се появяват, ту изчезват, но не се влошават.

– Днес имала ли си халюцинации?

Тя изпъна една гънка на ленените панталони и се замисли.

– След процеса вчера не съм. Там се превърнах в ледено момиче, а Еймъри изгуби главата си. Буквално.

– Да можеше последното да се сбъдне.

Тя му направи знак да мълчи.

– Никак не ми харесва как те гледа напоследък.

Уинтър хвърли поглед през рамо, но на площада не се мяркаше жива душа. Единствено музиката и смехът, които се носеха отдалеч, ѝ напомняха, че се намират наскреде столицата.

– Сега, когато се завърна, трябва да си мериш приказките.

– Ти ли ще ми даваш акъл как да не се набивам на очи?

– Хиацинт...

– На площада има три камери. Две върху уличните лампи зад гърба ти, една, скрита на дъба зад слънчевия часовник. Нито една от трите не разполага с устройство за улавяне на звука. Освен ако не е наела хора, които да четат по устните?

– Откъде знаеш със сигурност? – Уинтър го изгледа ядно.

– Наблюдението беше един от специалитетите на Сибил.

– Дори така да е, кралицата можеше да те убие вчера. Трябваше да внимаваш.

– Знам, принцесо. Нямам никакъв интерес да се върна в тронната зала като нещо друго, освен като верен кралски страж.

Грохотът над главите им привлече вниманието на Уинтър. Светлините на няколко космически кораба, които прекосиха осеяното със звезди небе, чезнеха оттатък купола. Бяха тръгнали към Земята.

– Войници – измърмори Хиацинт. Момичето не разбра дали това е съобщение, или въпрос. – Как върви войната?

– Никой дума не обелва пред мен. Но Нейно Величество ми се вижда доволна от победите... макар че още е бясна заради изчезването на императора и отмяната на сватбата.

– Тя не е отменена. Само временно е отложена.

– Опитай се да ѝ го кажеш.

Той изсумтя.

Уинтър се подпря на лакти и обгърна лицето си с длани.

– Киборгът наистина ли е имал такова устройство, което предпазва хората от манипулация?

В очите му блесна искра, сякаш тя току-що му бе напомнила нещо важно, но щом понечи да се приведе към нея, въжетата го дръпнаха назад. Той изкриви лице и тихо изруга.

Уинтър се премести по-наблизо.

– Това не е всичко – обясни Хиацинт. – Ако се вярва на киборга, устройството преди всичко пречи на лунитяните да използват дарбата си.

– Да, ти спомена това и в тронната зала.

Той впи очи в нейните.

– А това ще предпази умовете им от...

Полудяване.

Нямаше нужда да довършва на глас, не и когато по лицето му се четеше толкова много надежда, като че бе решил най-сложния проблем на света. Неизречените думи увиснаха помежду им.

Това устройства би могло да я спаси.

Уинтър сплете пръсти под брадичката си.

– Но нали каза, че то е единственото.

– Да, но ако успеем да намерим патента за изобретението... дори мисълта, че е възможно...

– Кралицата ще даде мило и драго да спре подобно начинание.

Хиацинт се навъси.

– Знам, но все нещо трябваше да ѝ кажа. Ако Сибил не ме бе арестувала. Неблагодарна кучка! – Уинтър се усмихна. Хиацинт улови погледа ѝ и гневът му се стопи. – Все едно. След като вече знам, че това е възможно, ще намеря начин да направя устройството.

– Когато ти си край мен, виденията ми не са чак толкова непоносими. Скоро ще се оправят.

Той стисна зъби.

– Съжалявам, че заминах. Съжалих още щом разбрах какво съм сторил. Всичко стана толкова бързо и преди да се усетя, вече не можех да се върна при теб. Аз просто те... изоставих тук. С нея. С *тях*.

– Не си ме изоставил. Взели са те за заложник. Не си имал избор.

Той извърна поглед встрани.

Уинтър се изпъна.

– Тя не те е манипулирала, нали?

– Не през цялото време – прошепна той като на изповед. – Когато със Сибил се качихме на кораба им, аз реших да мина на тяхна страна. – Лицето му посърна от чувство за вина, което беше тъй странно, че Уинтър никак не беше сигурна как да го разбира. – А след това пък аз ги предадох. – И той блъсна ненужно силно главата си в слънчевия часовник. – Ама че съм кретен. Сигурно ме мразиш.

– Може и да си кретен, но бъди сигурен, че си много *симпатичен* кретен.

Той поклати глава.

– Ти си единственият човек в галактиката, на когото би му хрумнало да ме нарече симпатичен.

– Аз съм единственият човек в галактиката, който е достатъчно луд, че да вярва в това. А сега ми разкажи какво достойно за омраза дело си сторил.

Хиацинт преглътна с мъка.

– Онзи киборг, който Нейно Величество издирва под дърво и камък?

– Лин Синдер.

– Така. Е, отначало я взех за някое откачено момиче, тръгнало на самоубийствена мисия, нали разбираш? Казах си, че всички ни ще затрие с тези нейни блънвания да отвлече императора и да свали кралицата от трона... и какво друго да си помисли човек, като я слуша какви ги дрънка? Затова си рекох, че ще рискувам и ако успея, ще се върна при теб. Пък тя нека погубва живота си.

– Само че Лин Синдер успя да отвлече императора. И се измъкна.

– Знам. – Той отново погледна Уинтър. – Сибил плени една от приятелките си, момиче, което се казва Скарлет. Едва ли си чувала за...

Уинтър грейна.

– О, да! Кралицата ми я подари и сега я държим в менажерията при другите животни. Много я обичам. – Челото ѝ се сбърчи. – Макар че не мога да кажа дали ѝ допадам, или още не.

Хиацинт се присви от внезапна и неясна болка и отново се намести.

– Можеш ли да ѝ предадеш две думи от мен?

– Естествено.

– Трябва да внимаваш. Няма нищо да ти кажа, ако не можеш да пазиш тайна... заради теб самата.

– Мога да пазя тайна.

Хиацинт я изгледа скептично.

– Мога. Ще бъда потайна като шпионин. Като *теб*. – Уинтър се премести още по-наблизо.

Хиацинт зашепна, сякаш вече не беше сигурен, че трите камери не улавят и звука.

– Предай ѝ, че те ще дойдат да я освободят.

Уинтър го зяпна.

– Ще дойдат... ще дойдат тук?

Той кимна едва-едва с глава.

– Дори смятат, че вероятно ще успеят.

Уинтър се смръщи. Протегна ръка и прибра зад ухото му кичурите потна, мръсна коса. Тялото му се изопна от допира ѝ, но той не се отдръпна.

– Хиацинт Глина, говориш със загадки.

– Лин Синдер. – Гласът му се бе превърнал в едва доловим полъх и момичето наведе глава, за да го чува. Една от къдриците ѝ го докосна по рамото. Той облиза устни. – Тя е Селена.

Всеки мускул в тялото на Уинтър се изопна. Тя се отдръпна.

– Ако Нейно Величество те чуе...

– На никого друго няма да казвам. Но ти трябваше да знаеш. – Очите му се набраздиха по въглчетата, изпълниха се със съчувствие. – Знаем, че я обичаше.

Сърцето ѝ биеше бясно.

– Моята Селена?

– Да. И... принцесо, съжалявам, но тя не те помни.

Уинтър примигна и остави мечтата за един главозамайващ миг да изпълни ума ѝ. Селена, жива! Нейната братовчедка, нейната приятелка. Жива!

После сви рамене и отхвърли надеждата.

– Не. Тя е мъртва. Аз бях там, Хиацинт. Видях погрома след пожара.

– Но не си видяла нея.

– Те намериха...

– Овъглено тяло. Знаем.

– Купчина пепел с очертанията на момиче.

– Било е просто пепел. Виж, отначало и аз не ѝ повярвах. – Той се усмихна леко и онова, което се изписа на лицето му, бе гордост. – Това е нашата изчезнала принцеса. И тя скоро ще се завърне у дома.

Някой се покашля зад Уинтър и тя едва не подскочи от страх. Извърна се назад, залитна и падна на лакът.

До платформата навъсен стоеше личният ѝ телохранител.

– А! – Сърцето на Уинтър пърхаше като на уплашено птиче. Тя си откъсна и се усмихна. – Залови ли чудовището?

Но стражът не отвърна на усмивката ѝ, дори страните му не поруменияха, както се случваше обикновено, щом го погледнеше точно по този начин. Вместо това дясната му вежда се вдигна нагоре.

– Ваше Височество, дойдох да ви прибера в двореца.

Уинтър стана и склучи ръце пред гърдите си.

– Разбира се. Колко мило, че се тревожиш за мен. – Хвърли поглед през рамо и видя, че Хиацинт недоверчиво оглежда стража. Нищо чудно. Той оглеждаше всички с недоверие. – Боя се, че утрешният ден ще е още по-тежък за вас, сър Глина. Мъчете се да мислите за мен, когато можете.

– Да се мъча ли, принцесо? – Той се изсмя. – Та аз за друго не мога да мисля.

ГЛАВА

четвърта

СИНДЕР ЛЕЖЕШЕ НА ЗЕМЯТА И ОГЛЕЖДАШЕ ПОМПИТЕ,

тръбите и турбината за кислорода на огромния двигател на „Рампион“. Схемите, които свали още преди седмици, стояха наложени върху двигателя пред очите ѝ – киборгски трик, който безброй пъти ѝ бе влизал в работа, докато работеше като механик в Ню Бейджин. Тя уголеми изображението на един цилиндър с дължината на ръката ѝ, закътан до стената на помещението, в което се намираше двигателят. От двете му страни стърчаха тръби.

– Тук ще е проблемът – измърмори тя и скри схемата. Мушна се под турбината, обирайки прахоляка с раменете си, и седна. В лабиринта от жици, бобини, тръби и помпи имаше място, колкото да се свре.

Синдер затаи дъх и долепи ухо до цилиндъра. Металът беше леденостуден.

Почака. Ослуша се. Нагласи силата на звука в аудиосензорите си.

И чу отварянето на вратата.

Хвърли поглед назад и на жълтеникавата светлина от коридора забеляза сивите панталони на военна униформа. Можеше да бъде всеки на кораба, но излъсканите черни официални обувки...

– Ехо? – провикна се Каи.

Сърцето ѝ се разтуптя, както ставаше всеки път.

– Тук отзад съм.

Каи затвори вратата и клекна в другия край на помещението, обграден като в рамка от тракащите бутала и въртящите се охладители.

– Какво правиш?

– Проверявам кислородните филтри. Един момент.

Тя отново допря ухо до цилиндъра. Ето на – тихо тракане, все едно вътре имаше камъче, което се удряше по стените.

– Аха! – Синдер измъкна един гаечен ключ от джоба си и се захвана да развинти болтовете в двата края на цилиндъра. Щом го освободи, корабът странно притихна – точно като бучене, което човек забелязва едва когато е спряло. Каи повдигна вежди.

Синдер надникна в цилиндъра, после напъха пръстите си вътре и извади сложен по конструкция филтър. Беше направен от малки каналчета и процепи, всичките покрити с тънък сив слой прах.

– Нищо чудно, че така друска при излитане.

– Предполагам, че не ти трябва помощ.

– Не. Освен ако не искаш да ми намериш метла.

– Метла?

Синдер вдигна филтъра и го чукна в една от тръбите над главата си. Облак прах я посипа и покри косата и ръцете ѝ. Тя се закашля, зарови нос в ръката си и отново чукна филтъра, докато излезе всичкия прах.

– А! Метла. Ясно. Сигурно има в кухнята.

Синдер примигна и му се ухили. Обикновено Каи беше крайно самоуверен и в редките мигове, когато губеше почва под краката си, го обземаше безпокойство. А днес не за първи

път му се случваше да бъде неуверен. Със събуждането си на борда на „Рампион“ Каи узна, че се намира на дванадесет хиляди километра от естествената си среда, но въпреки това през изминалите седмици той се бе приспособил към живота на кораба. Научи основните термини, хранеше с консерви и сушени храни, без да роптае, и смени сватбения си костюм с обикновената военна униформа, която всички носеха. Настояваше да помага там, където беше по силите му, дори им сготви някои от онези безвкусни ястия, макар Ико да отбеляза, че като техен кралски гост, те би трябвало да му прислужват. Предложението ѝ разсмя Трън, а Каи се почувства още по-неловко.

И въпреки че Синдер не можеше да си представи Каи да абдикира от трона и да заживее като космически пътешественик и авантюрист до края на дните си, беше очарователно да го наблюдава как се опитва да прилича на тях.

– Пошегувах се – каза му. – Помещенията с двигателя обикновено са мръсни. – Отново прегледа внимателно филтъра, реши, че вече е задоволително чист, натика го обратно в цилиндъра и го завинти на мястото му. Бученето пак начена пещента си, но тракането беше изчезнало.

Синдер изпъзля изпод турбината и тръбите с краката напред. Все тъй клекнал, Каи погледна към нея и се засмя.

– Ико е права. Истина е, че не можеш да останеш чиста за повече от пет минути.

– Това е част от работата ми. – Тя седна, а от раменете ѝ заваля водопад от мъхчета.

Каи изтупа по-едрите пращинки от косата ѝ.

– И откъде си научила всичко това?

– Кое, това ли? Та има ли човек, който да не може да почисти един кислороден филтър.

– Повярвай ми, повечето хора не могат. – Той подпря лакти на коленете си и зарея поглед из стаята. – И ти знаеш какво правят всичките тези неща?

Тя проследи погледа му към всяка жичка, всеки колектор, всяка бобина и сви рамене.

– Да, може да се каже. С изключение на онова голямо нещо в ъгъла, дето се върти. Изобщо не мога да проумея какво прави. Но надали е нещо важно?

Каи завъртя очи.

Синдер се улови за една тръба, повдигна се и мушна обратно ключа в джоба си.

– Изобщо не съм се учила. Просто поглеждам нещо и разбирам как работи. Веднъж щом това ти се изясни, можеш да намериш начин да го поправиш.

Тя се опита да изгупа и последните пращинки от главата си, но те сякаш нямаха край.

– О, значи просто поглеждаш нещо и разбираш как работи – попита Каи с привидна сериозност и се изправи до нея. – И това ли е всичко?

Синдер нагласи опашката си и сви рамене, неочаквано засрамена.

– Проста механика.

Каи обгърна с ръка кръста ѝ и я притегли към себе си.

– Напротив, изобщо *не* е проста. – Почисти с палец нещо от бузата ѝ. – Да не говорим, че е абсурдно привлекателна – рече и после я целуна по устните.

За миг Синдер се изопна, напрегната, но сетне целувката я стопли, разтопи я. Всеки път вълнението неизменно биваше същото, а към него се прибавяше удивлението и замайването. Това беше седемнадесетата им целувка (мозъчният ѝ интерфейс отбелязваше броя – в известен смисъл против волята ѝ) и тя се питаше дали някога ще свикне с това чувство. Да бъде желана, когато цял живот вярваше, че няма да се намери и един човек, който да гледа на нея другояче, освен като на чудат научен експеримент.

Камо ли пък едно момче.

И то не кое да е, а Каи, който беше умен, честен, добър и можеше да има всяко момиче. *Всяко*.

Синдер въздъхна и се подпря на него. Каи се улови за една от тръбите над тях и я притисна в конзолата на главния ком-

пютър. Тя не се противи. Макар тялото ѝ да не ѝ позволяваше да се изчервява, когато той беше тъй близо, някаква непозната топлина обливаше всеки милиметър от нея. Всяко нервно окончание пулсираше, искреше и дори това да беше седемнадесетхилядната им целувка, пак нямаше да ѝ омръзне.

Тя плъзна ръце около врата му и се притисна плътно в тялото му. Топлината на гърдите му се просмука през дрехите ѝ. Усещането беше прекрасно.

Но вечно готово да помрачи щастието ѝ, дебнеше и съзнанието за краткотрайността на мига – те не можеха да останат заедно.

Не и докато Каи беше сгоден за Левана.

Ядосана от нахлуването на тази мисъл в главата ѝ, тя го целуна настойчиво, но мислите ѝ си знаеха своето и не ѝ даваха мира. Дори да успееш и Синдер да си върнеш трона, тя трябваше да остане на Луната като новата кралица. Не разбираше много от тези неща, но ѝ се виждаше трудничко да поддържа връзка между две планети...

Тъ, една планета и една луна.

О, все едно.

Въпросът беше, че от Каи щяха да я делят 384 000 километра, което си беше доста разстояние и...

Каи се усмихна и прекъсна целувката.

– Какво има? – прошепна тихо.

Синдер се облегна назад и го погледна. Косата му беше пораснала и още малко щеше да стане рунтава и развлечена. Докато беше принц, за неговия съвършен външен вид винаги се бяха грижили старателно. Но след това беше станал император. През седмиците, последвали коронацията му, той се бе опитал да предотврати войната, да залови бегълката, да избегне сватбата с Левана и да понесе несгодите на собственото си отвличане. В резултат на това прическите се бяха превърнали в лукс, от който можеше да се лиши.

Тя се поколеба, а сетне попита:

– Случва ли ти се да мислиш за бъдещето?

На лицето му се изписа предпазливост.

– Разбира се.

– А там... има ли място за мен?

Погледът му се смекчи. Той пусна тръбата и прибра един кичур коса зад ухото ѝ.

– Зависи дали мисля за хубавото бъдеще, или за лошото.

Синдер сгуши глава под брадичката му.

– Значи поне едното включва и мен.

– Планът ни ще сполучи – рече Каи над главата ѝ. – Ние ще победим.

Тя кимна. Зарадва се, че той не може да види лицето ѝ.

Победата над Левана и възкачването на трона на Луната беше едва началото на цяла галактика тревоги. Тя отчаяно мечтаеше да остане тук, сгушена на кораба, с Каи, на сигурно, сами... но това беше обратното на съдбата, която ги очакваше. Веднъж да отстранят Левана, Каи щеше да се върне към задълженията си на император на Източната република и рано или късно щеше да си намери императрица.

В жилите на Синдер течеше кралска кръв и тя бе в пълното си право да предяви претенции за Луната, пък и хранеше надеждата, че пред Левана лунитяните ще изберат всеки друг владетел, даже и едно политически неграмотно момиче, чието тяло е 36,28 процента изработено от кибернетични и изкуствени материали.

Но в Източната република тя се бе сблъскала с хорските предразсъдъци и нещо ѝ подсказваше, че лунитяните няма да я приемат на драго сърце.

Тя дори не беше сигурна, че иска да стане кралица. Още не можеше да свикне с мисълта, че е принцеса.

– Всяко нещо по реда си – прошепна тя и се опита да усмири развилнелите се мисли.

Каи я целуна по челото (но мозъкът ѝ не отчете това за осемнадесетата целувка), сетне се отдръпна.

– Как върви тренировката ти днес?

– Добре. – Тя се освободи от прегръдката му и огледа двига-

теля. – О, чакай! Тъй и тъй си тук, ще ми помогнеш ли? – Синдер мина зад него и отвори една вратичка в стената. Отвътре се показа топка заплетени жици.

– Каква деликатна смяна на темата.

– Не сменям темата – рече тя, макар че покашлянето ѝ отрече казаното току-що. – Ще свържа отново орбиталните настройки, за да може корабната система да работи по-ефикасно, докато кръжим. Товарните кораби са предназначени за чести кацания и излитания, а не за постоянно...

– Синдер!

Тя нацупи устни и изтръгна още два-три конектора.

– Тренировките вървят добре – повтори тя. – Ще ми подадеш ли клещите на пода?

Кай огледа пода, сетне грабна два инструмента и ги вдигна нагоре.

– Лявата ръка. – Той ѝ подаде клещите. – Борбата с Вълка става все по-лесна. Но ми е трудно да кажа дали се дължи на моето заякване, или на... нали знаеш.

Синдер не можеше да намери думи за това. След залавянето на Скарлет Вълка не приличаше на себе си. Държеше го единствено решителността му да отидат на Луната, колкото може по-скоро и да я спаси.

– Но каквато и да е причината, струва ми се, че той ме научи на каквото можа. Оттук насетне трябва да се оправям сама. – Тя огледа заплетените жици и наложи върху тях диаграмата от ретина-дисплея. – И бездруго през цялото време това беше първоначалната ми тактика. – Сбърчи чело и подряза жиците. – Дръж така тези жици и не ги допирай.

Кай се намести до нея и хвана жиците, които му показа.

– Какво ще стане, ако се допрат?

– Ами може би нищо, но има малка вероятност корабът да се самовзриви. – Тя издърпа две от току-що срязаните жици и започна да ги свързва наново.

Кай не смееше да диша, докато тя взе една от опасните жици от ръката му.

– Защо не се упражняваш върху мен?
– В какво да се упражнявам?
– Ами тази твоя дарба да манипулираш съзнанието.
Синдер застина с клещите над една синя жица.
– Категорично не.
– Защо?
– Дадох дума, че никога няма да те манипулирам, и няма да се отметна.
– Но ако аз знам, това няма да е манипулация. – Той се колеба. – Поне така ми се струва. Може да използваме кодова дума, за да знам кога ме манипулираш. Например... как се казваше това нещо?
– Клещите ли?
– Например *клещи*.
– Не.
– Или нещо друго.
– Няма да се упражнявам върху теб. – Синдер мушна клещите в джоба си, съедини и останалите жици и освободи Каи от задължението му. – Готово. Да видим как ще работи сега.
– Синдер, аз и без това няма какво да правя. Това е самата истина. Тези седмици на кораба ми дадох да разбера, че не умея нищо. Не мога да готвя. Не мога да поправам. Не мога да помагам на Крес със следенето. Не разбирам нищо от оръжие и ръкопашен бой... Освен да говоря, за друго не ме бива, но от това има полза само в политиката.
– Да не пренебрегваме способността ти с една усмивка да докараш до припадък всяко момиче.
В първия момент от гняв Каи не я чу, но после лицето му се проясни и той се усмихна.
– Да – рече тя и тръшна капака. – Ето в това те бива.
– Говоря сериозно, Синдер. Искам да се чувствам полезен. Искам да помагам.
Тя се обърна с лице към него. Намръщи се. Замисли се.
– *Клещи*.
Каи се уплаши малко, по лицето му премина сянка на съм-

нение. Но сетне вирна брадичка. Изпълнен с доверие.

Синдер съвсем лекичко сръчка волята на Каи и накара ръката му да се пресегне и да извади гаечния ключ от задния ѝ джоб. Не ѝ струваше повече усилия от това да контролира собствените си изкуствени крайници. Стигаше просто да си помисли нещо и можеше да го накара да направи всичко.

Каи примигна към клещите.

– Не беше зле.

– О, Каи.

Той я погледна, после обърна очи към ключа и в този миг ръката му повдигна инструмента до нивото на очите. Пръстите му, които вече не бяха под негов контрол, го завъртяха – ту под един пръст, ту над друг. Отначало бавно, а сетне по-бързо, докато блясъкът на метала заприлича на фокуснически номер.

Каи зяпаше с благоговение, но и с известен страх.

– Винаги съм се питал как го правиш.

– Каи.

Той вдигна поглед към нея, а ключът танцуваше в пръстите му.

Синдер сви рамене.

– Детска игра. Мога да те манипулирам, докато се катеря по планински склон или пък... решавам сложни математически уравнения.

Той присви очи.

– Ти имаш *калкулатор* в главата си!

Синдер се засмя и освободи ръката на Каи. Ключът изтрополи на пода и той отскочи назад. Щом разбра, че отново може да владее ръката си, се наведе и го вдигна.

– Това няма никакво значение. С Вълка има някакво предизвикателство, нужно е да се съсредоточа, но със земляните...

– Добре, разбрах накъде биеш. Но какво мога да правя? Чувствам се толкова непотребен, шляя се безцелно на кораба, в това време войната бушува, вие всички правите планове, а аз просто чакам.

Синдер долови раздражението в гласа му и се нацупи. Каи

носеше тежкото бреме за живота на милиарди хора, които беше изоставил, макар че нямаше друг избор. Тя не му беше дала друг избор.

Каи обаче се бе държал мило с нея. След онази първа кафяга, след като се събуди на борда на „Рампион“, той внимаваше вече да не я вини за раздраженията си. Но това не изкупваше вината ѝ. И двамата го знаеха и понякога Синдер се чувстваше така, като че ли е уловена в танц, чиито стъпки не знае. И двамата избягваха тази очевидна истина, за да не разрушат общата основа, на която бяха стъпили. Крайно несигурното си *щастие*, което бяха открили.

– Единствената ни възможност за успех е да убедиш Левана да бъде домакиня на сватбата на Луната. Сега можеш да помислиш как да я прилъжеш. – Приведе се напред и го целуна нежно по устата. (*Осемнадесет.*) – Имаме късмет, че си такъв сладкодумен бърбивец.

ГЛАВА

рѐта

СКАРЛЕТ СЕ ПРИТИСНА В СТОМАНЕНАТА РЕШЕТКА И СЕ

протегна, за да улови клона, който се поклащаше току пред клетката ѝ. Още малко, *съвсем мъничко*. Решетката се впи в лицето ѝ. Тя размаха пръсти, докосна листата, напипа кората – *да!*

Отпусна се назад и придърпа клона. Промуши през решетките и другата си ръка, откъсна три клончета с листата, отчупи върха и пусна клона, който отхвъркна нагоре и по главата ѝ се посипаха малки непознати ядки.

Скарлет се сви и зачака дървото да спре да се тресе, сетне обърна качулката на червеното си горнище навън и изсипа ядките, които я бяха атакували. Приличаха малко на лешници. Ако успееше да намери начин да ги счупи, от тях сигурно щеше да излезе нелоша закуска за по-късно.

Деликатно дращене я накара да се опомни. Тя надникна към другата страна на пътеката, където белият вълк седеше на задните си крака и блъскаше по решетките на своя затвор.

Дълго време Скарлет бе мечтала Рийо да успее да прескочи оградата. Заграждението беше високо до кръста и нямаше да

му е трудно да я прехвърли. Тогава Скарлет щеше да го погали по козината, да го почеше зад ушите. Колко приятно щеше да бъде да почувства допира. Тя обичаше животните във фермата – или поне докато дойдеше време да ги заколи и да приготви хубава яхния, но никога не си бе давала сметка колко много цени тяхната любов, преди самата тя да бъде превърната в животното.

За беда, Рийо, както и Скарлет, скоро нямаше да се измъкне от клетката си. По думите на принцеса Уинтър, между плешките си той имаше вграден чип, който му причиняваше силна болка, щом опиташе да прескочи оградата. Горкото животното отдавна се бе научило да приема затвора си.

Ала Скарлет се съмняваше, че ще приеме своя.

– А така – рече тя и сграбчи трудно спечеленото си богатство: трите вейки и отчупения връх на клона. Вдигна ги така, че вълкът да ги види. Той изскимтя и изигра радостен танц по стената на клетката си. – Не можах да докопам повече. Засега ще трябва да се задоволиш с тези.

Рийо наостри уши.

Скарлет се надигна на колене – не можеше да се изправи в клетката, – улови се за гредата отгоре, прицели се с една от по-малките вейки и я хвърли.

Рийо хукна след нея и я хвана във въздуха. Миг след това скочи обратно върху купчината от пръчки и пусна вейката отгоре. Доволен, седна и изплези език.

– Bravo, Рийо. Чудесно се държиш. – Скарлет въздъхна и взе нова пръчка.

Рийо току-що беше полетял във въздуха, когато тя чу нечий стъпки по пътеката. Седна на пети, мигом наежена, но си отдъхна, щом между стеблата на екзотичните растения и провисналите лиани видя развяваща се бяла рокля. След миг принцесата се появи иззад тъгъла с кошница в ръка.

– Здравейте, приятели – поздрави принцеса Уинтър.

Рийо пусна последната пръчка върху купчината, после седна и изпъчи гърди, сякаш ѝ оказваше чест.

Скарлет се намуси.

– Я си гледай работата!

Уинтър извърна глава към нея. Една къдрица от черната ѝ коса падна над лицето ѝ и скри белега.

– Какво ми носиш днес? – попита Скарлет. – Налудничав брътвеж, гарниран с лудост? Или днес е един от добрите ти дни?

Принцесата се усмихна широко и без да се интересува, че пътеката от черен камък и тревите ще изцапат роклята ѝ, седна пред клетката на Скарлет.

– Днес е един от най-хубавите ми дни – рече и настани кошницата в скута си, – защото ти нося десерт, гарниран с новини.

– О, не ми казвай. Ще ме преместят в по-голяма клетка? О, моля те, кажи ми, че в нея ще има истинска тоалетна. А също и една от онези фантастични хранилки, които се падат на птиците.

Макар че в думите на Скарлет се долавяше доста сарказъм, в действителност една по-голяма клетка с истинска тоалетна би било огромно облекчение за нея. Невъзможността да се изправя отслабваше с всеки изминал ден мускулите ѝ и цяло чудо щеше да бъде, ако и занапред можеше да разчита на себе си да стигне до съседната клетка, два пъти дневно, където охраната благородно я отвеждаше до една дупка, за да си свърши работата.

Дупка!

Уинтър, имунизирана както винаги срещу хапливия тон на Скарлет, се приведе напред с потайна усмивка.

– Хиацинт се завърна.

Скарлет сбърчи чело, а при тази новина чувствата ѝ я затеглиха в различни посоки. Беше ѝ известно, че Уинтър е влюбена като ученичка в този Хиацинт, но единствената ѝ среща с него беше, когато той охраняваше чародейката и нападна нея и приятелите ѝ.

Тя се бе убедила, че той е мъртъв, защото в противен случай би трябвало да е убил Вълка и Синдер, а това беше непри-

емливо.

– И? – подкани тя Уинтър.

Очите на принцесата заискриха. Понякога на Скарлет ѝ се струваше, че е успяла да вкамени сърцето си за съвършената красота на момичето – за гъстата ѝ свила и топлата шоколадова кожа, за златистите очи и розовите ѝ устни. И точно тогава принцесата я поглеждаше с онзи неин поглед и сърцето на Скарлет подскачаше, и за пореден път се питаше как е възможно това да не е обаяние.

Гласът на Уинтър се сниши до заговорнически шепот.

– Твоите приятели са живи.

От това просто изречение ѝ се зави свят. Скарлет застина неподвижно и пълна с недоверие, отказваше да повярва.

– Сигурна ли си?

– Сигурна съм.

Тя падна на колене като изпуснатата марионетка.

– О, звезди, благодаря ви!

Те бяха живи! След като цял месец живя единствено от магарешкия си инат, Скарлет най-сетне имаше причина да се надява. Всичко беше тъй неочаквано, тъй внезапно, че главата ѝ се замая от радост.

– Той ми каза да ти предам още – продължи Уинтър, – че Вълка много страда за теб. Всъщност по думите на Хиацинт, побърквал всички с жалостивия си вой. Колко мило, не мислиш ли?

Нещо в душата на Скарлет се пропука. Откакто пристигна на Луната, тя не беше плакала нито веднъж – без да се броят сълзите от болка и помрачено съзнание, когато я измъчваха физически и психически. Но сега всичкият страх, ужас и паника се надигнаха у нея и тя не можа да се овладее пред тази яростна атака от ридания и сълзи.

Те бяха живи. Всичките бяха живи.

Тя вече знаеше, че Синдер е някъде в космоса – слухът за проникването ѝ в двореца на Ню Бейджин и за отвличането на императора бе стигнал даже тук, в менажерията. Дни наред от-

тогава изпитваше доволство, макар че лично тя нямаше нищо общо с нападението.

Но никой не беше споменал нищо за съучастници. Никой не беше обелил и дума за Вълка, Трън или за момичето от сателита, което се опитаха да спасят.

Скарлет обърса носа си и отмести мазните си коси от лицето си. Уингър наблюдаваше емоционалния ѝ изблик, така както човек би наблюдавал пеперуда, която се измъква от пашкула си.

– Благодаря ти – изхълца Скарлет. – Благодаря ти, че ми каза.

– Но разбира се. Ти си моя приятелка.

Скарлет потри с длани очите си и за първи път не захвана да се препира.

– А сега лакомството ти.

– Не съм гладна. – Това беше лъжа, но тя беше започнала да ненавижда зависимостта си от великодушието и щедростта на Уингър.

– Но това е бонбон със зелена ябълка. Лунитянский деликатес, който е...

– Един от любимите ти, да, знам. Но аз не съм...

– Трябва да го изядеш. – Принцесата я погледна по онзи особен начин, който беше хем невинен, хем многозначителен. – Ще ти стане по-добре от него – продължи тя и мушна една кутия през решетките. Почака Скарлет да я поеме, сетне се изправи и прекоси пътеката до Рийо. Клекна, за да почеше любещо вълка зад ушите, сетне се приведе над заграждението и взе да събира купчината пръчки.

Скарлет вдигна капака на кутията и отвътре се показа червения като лъскав мрамор бонбон в гнездо от захар на конци. Откакто я затвориша тук, Уингър ѝ носеше много десерти, повечето от които съдържаха болкоуспокояващи. Макар че болката от отрязания пръст по време на разпита пред кралицата отдавна беше забравена, бонбоните помагаха на Скарлет да се справи с негодите на съществуването в тясната клетка.

Ала щом взе бонбона от кутията, забеляза нещо, пъхнато под него. Лист, изписан на ръка.

Търпение, дружке. Те ще дойдат да те спасят.

Тя побърза да затвори капака, преди камерата над рамото ѝ да улови текста, и с разгуптяно сърце мушна бонбона в устата си. Затвори очи и дори не почувства разпукването на обвивката, дори не усети сладко-киселия вкус на гъстия и лепкав пълнеж.

– Онова, което каза на процеса – подхвана Уинтър. Върна се при нея с наръч пръчки в ръце и ги остави така, че Скарлет да може да ги стигне. – Тогава не те разбрах, но сега ми се изясни.

Скарлет преглътна прекалено бързо. Бонбонът мина рязко надолу и парченца от обвивката издраха гърлото ѝ. Тя се закашля и си помисли, че нямаше да е лошо, ако принцесата бе донесла и малко вода.

– Коя част? Аз бях под властта на чародея, ако помниш.

– Онази за Лин Синдер.

А, да. Частта, в която каза, че Синдер е изчезналата принцеса Селена. Истинската лунна кралица.

– Какво за нея? – Скарлет се наежи подозрително. Дали Хиацинт не беше издал нещо за плановете на Синдер да си върне трона? И на чия страна беше той, когато след няколко седмици в компанията на приятелите ѝ се завърна при Левана?

Уинтър дълго обмисля въпроса.

– Що за човек е тя?

Скарлет прекара език по кътниците си и се замисли. Що за човек беше Синдер? Те се познаваха отскоро. Тя беше великолепен механик. Беше честна, смела и готова да направи онова, което е нужно... но Скарлет подозираше, че ѝ липсва увереност, макар да се стараяше да го прикрие.

Освен това беше влюбена в император Каи, колкото и Уинтър бе влюбена в Хиацинт, при все че Синдер се опитваше да се преструва, че не е така.

Но това едва ли даваше отговор на въпроса на Уинтър.

– Не прилича на Левана, ако за това питаш.

Уинтър видимо си отдъхна.

Рийо, който страдаше за вниманието им, взе да скимти и се претърколи по гръб.

Уинтър грабна една пръчка от купчината и я метна. Вълкът скочи и хукна след нея.

– Твоят приятел вълкът – подхвана отдалеч Уинтър, – той от войниците на кралицата ли е?

– Вече не – рече ядно Скарлет. Вълка никога повече нямаше бъде собственост на кралицата. Не и ако тя успееше да го предотврати.

– Но е бил един от тях, а след това е извършил предателство. – В гласа на принцесата се долови замечтаност, а очите ѝ останаха зареяни в празното пространство даже и след като Рийо се върна и пусна пръчката до оградата. – От онова, което знам за войниците ѝ, не би трябвало да е възможно. Поне не и докато са под контрола на техния чародей.

На Скарлет неочаквано ѝ стана горещо и разкопча ципа на горнището си. Беше се изцапало от мръсотията в клетката, от потта и кръвта, но докато го носеше, се чувстваше свързана със Земята, с фермата и баба си. То ѝ напомняше, че е човешко същество, въпреки че я държаха в клетка.

– Чародеят на Вълка е мъртъв, но дори докато беше жив, той се бореше срещу контрола му.

– Може би са направили грешка, като са променили нервната му система.

– Не е било грешка – подсмихна се Скарлет. – Те си мислят, че са много умни, като притурят инстинктите на диви вълци. Инстинктите за преследване и убийство. Но виж Рийо. – Вълкът си беше легнал и гризеше пръчката. – Неговите инстинкти клонят също към игра и любов. Ако си имаше женска и малки вълчета, тогава инстинктите му щяха да го подтикват да ги защитава. – Скарлет нави на пръста си връзката на горнището. – Същото направи и Вълка. Защити ме.

Тя взе нова пръчка от купчината пред клетката ѝ. Рийо вирна глава, но Скарлет само прокара пръстите си по люпещата

се кора.

– Страх ме е, че никога няма да го видя отново.

Уинтър провря ръка през решетката и погали Скарлет по косата. Скарлет се изопна, но не се отдръпна. Докосване, всяко докосване беше дар.

– Не се тревожи – успокои я Уинтър. – Кралицата няма да те убие, докато си мой домашен любимец. Ще успееш да кажеш на твоя Вълк, че го обичаш.

Скарлет изръмжа.

– Аз не съм ти домашен любимец и Вълка вече не принадлежи на Левана. – Този път тя се отдръпна, а Уинтър отпусна ръката си в скута. – Изобщо не става дума, че го обичам. Просто...

Тя се подвоуми; Уинтър отново наклони глава и се вгледа в Скарлет с проникателно любопитство. Обезпокоително беше, че я анализира момиче, което често се оплакваше как стените на замъка за пореден път кървят.

– На този свят си нямам друг освен Вълка – поясни Скарлет и метна вяло пръчката към Рийо. Тя тупна току до лапите му, а той я изгледа равнодушно, сякаш не си заслужаваше усилията. Скарлет отпусна рамене. – Имам нужда от него така, както той се нуждае от мен. Но това не е любов.

Уинтър притвори очи.

– Всъщност, Скарлет, дружке, според мен *точно* заради това е любов.